

A young boy with brown hair, wearing a brown turban and a brown robe, stands in a stone village. He is looking up and to the right with a hopeful expression. The background shows stone buildings and a bright sunset sky with clouds. A glowing banner is at the bottom.

אַבְרָהָם שׁוֹבֵר אֶת הַפֶּסַלִים
סָפוֹר עַל אֲמוֹנָה גְּדוּלָּה, אֲמִיצוּת, וְאַהֲבַת הַנֶּשֶׁם

לפְּנֵי שָׁנִים רַבּוֹת, בְּעִיר שְׁמָה אֹר
כְּשֻׁדִּים, חֵי יֶלֶד חָכָם וְצַדִּיק שְׁמוֹ
שְׁמוֹ אֲבָרָם.

אֲבָרָם אָהַב אֶת הַשֵּׁם בְּכָל לְבוֹ.
הוּא תָמִיד יָדַע שֶׁיֵּשׁ בּוֹרָא אֶחָד
שֶׁמְשַׁגֵּיחַ עַל הָעוֹלָם וְשׁוֹמֵעַ אֶת
הַתְּפִילוֹת.

אָבֶל בָּעִיר שֶׁל אַבְרָם, הָאֲנָשִׁים
לֹא יָדְעוּ אֶת הָאֻמָּת.

אָבָא שֶׁל אַבְרָם, תָּרַח, הָיָה מוֹכֵר
פְּסָלִים שֶׁל אָבֹן וְעֵץ. הָאֲנָשִׁים
חָשְׁבוּ בְטָעוֹת שֶׁהַפְּסָלִים הָאֵלֶּה
הֵם אֱלֹהִים.

אַבְרָם הִסְתַּכֵּל עַל הַפָּסָלִים וְאָז
הִבִּיט לַשָּׁמַיִם.

הוא חשב: "איה אפשר להאמין
לְאָבִן שְׁלֹא זֶה? בְּוֹדָי יֵשׁ כַּח
אֶחָד אֶחָד עֲצוּם שֶׁבָּרָא
שֶׁבָּרָא אֶת הַשָּׁמַשׁ וְהַכּוֹכָבִים!
הַיָּשׁ הוּא הַמֶּלֶךְ יָחִיד!"

יום אחד, אבא תרח יצא לסדורים
ובקש מאבָרם לשמור על החנות.
אבָרם הסכים, אך בתוך לבו
התפלל לש לשם ובקש שיעזר לו
להראות לכלם את האמת.

פְּתָאוּם, נִכְנָסָה לַחֲנוּת אִשָּׁה זִקְנָה וְעֶצוּבָה.
הִיא הֵבִיאה אֹתָהּ קַעֲרַת סֹלֶת (קֶמַח) וּבִקְשָׁה מֵאַבְרָם לְשִׁים אֶת
הָאֶכָל לְפָנֶי הוֹפְסָלִים, כִּדִּי שֶׁ"יֹאכְלוּ".

הָאֵם הַפֶּסְלִים הָאֵלֶּה
בָּאֵמֶת יְכוּלִים לֶאֱכֹל?

הָאִשָּׁה עֲנָתָה בְּתַמִּימוֹת: "כֵּן, הֵם יֹאכְלוּ אֶת מָה שֶׁהֵבֵאתִי".
בָּאוֹתוֹ רָגַע, אֲבָרָם הֵבִין שֶׁהוּא חָיֵב לַעֲשׂוֹת מַעֲשֵׂה שֵׁל אֲמוֹנָה.

אֲבִירָם יָדַע שְׁאֲסוּר לְשִׁקָּר, וְשָׁחָשׁוּב מְאֹד
לְגִלּוֹת אֶת כְּבוֹד הַשֵּׁם בְּעוֹלָם.

הוא לקח מקל עץ גדול ליד. הוא בִּטַּח בַּשֵּׁם
וַיֵּדַע שֶׁהוא עוֹשֶׂה אֶת הַדָּבָר הַנָּכוֹן.

אַבְרָם שָׁבַר אֶת כָּל הַפְּסָלִים הַקְּטָנִים שֶׁהָיוּ בַּחֲנוּת.
הוּא הַשְּׂאִיר שָׁלֵם רַק אֶת הַפְּסֵל הַכִּי גָדוֹל, וְשָׁם אֶת הַמֶּקֶל הַשְּׂבוּר בַּיָּד שְׁלוֹ.
אַבְרָם הִמָּתִין, מָלֵא בַבְּטָחוֹן בַּשֵּׁם.

כַּאֲשֶׁר תֵּרַח חֲזַר, הוּא נִבְהַל מְאֹד וְצָעַק: "מִי עֹשֶׂה אֶת זֶה?!"
אֲבָרָם הִצְבִּיעַ עַל הַפֶּסֶל הַגָּדוֹל וְאָמַר: "הָאִשָּׁה הִבִּיֵּאָה סֵלֶת, וְהַפְסְלִים רַבּוּ מִי
יֹאכֵל רֹאשׁוֹן, הַפֶּסֶל הַגָּדוֹל כָּעַס וְשָׁבַר אֶת כָּלָם!"

"מָה אַתָּה מְדַבֵּר שְׁטִיּוֹת,
אַבְרָם! הֲרִי אַתָּה יוֹדֵעַ
שֶׁהַפֶּסֶל הַזֶּה הוּא רַק אָבֹן!

"הוא לא יכול לזוז, לא לדבר, ולא לשבר שום דבר!" כַּעַס...
כַּעַס תַּרְח.

אַבְרָם חִידָה חִידָה מֵאִיר וְאָמַר לְאַבְרָם:
"אָבָא, יִשְׁמְעוּ אֶזְנוֹתַי מָה שֶׁפִּידָה אוֹמֵר! אִם הוּא לֹא יָכוֹל לָזוּז וּלְעֲשׂוֹת כָּלוּם,
אֵיךְ אַתֶּם מִתְפַּלְלִים אֵלָיו? עָלֵינוּ לְהִתְפַּלֵּל רַק לְבוֹרָא עוֹלָם!"

הַמֶּלֶךְ הָרָשָׁע נִמְרֹד זָרַק אֶת אַבְרָם לְכַבֵּשׁן הָאֵשׁ
בְּגִלְלֵי אֱמוּנָתוֹ. אֲךָ הַשֵּׁם אָהֵב אֶת אַבְרָם, עָשָׂה לוֹ נִסִּים, וְהִצִּיל אוֹתוֹ
מִהָאֵשׁ. מֵאוֹתוֹ יוֹם הוּא נִקְרָא "אַבְרָהָם אֲבִינוּ".

הַמָּסֵר שְׁלָנוּ: אֲמוּנָה אֲמִתִּית!
אֲנוּ לֹמְדִים מֵאַבְרָהָם אֲבִינוּ לְהֶאֱמִין רַק בַּיֵּשׁ, אֲשֶׁר בָּרָא אֶת הָעוֹלָם
וְאוֹהֵב אוֹתָנוּ. תָּמִיד נִתְפַּלֵּל, נוֹדֶה לַיֵּשׁ, וְנִבְטַח בּוֹ בְּכָל מִצֵּב.

נַחֲשֹׁב בִּיחַד – רִגַע שֶׁל אֲמוּנָה:

1. אֵיךְ אֲנַחֲנוּ יְכוּלִים לְלַמֵּד מֵאַבְרָהָם
אֲבִינוּ לֹא לַפֶּחַד לַעֲמֹד עַל הָאֱמֶת, גַּם
כְּשֶׁזֶה קִשָּׁה?

2. מָתִי בַיּוֹם-יּוֹם שָׁלָנוּ אֲנַחֲנוּ מִרְגִּישִׁים
קְרוֹבִים לַשֵּׁם וְיְכוּלִים לְהִגִּיד לוֹ תּוֹדָה?

